

sok dolguk akadt. A cinegéké és a csízeké olvadt ki a leggyorsabban, mert nekik volt a legrövidebb. A csuszka csőrét kellett a legtöbb ideig lehelni, mert neki volt a leghosszabb az erdei madarak közül.

A szarvasok naponta eljöttek a várkapuhoz, és patáikkal kopogtatva friss szénát kértek. Nagyokat fújtattak közben, és akkora ködöt leheltek, hogy nem csak ők tűntek el benne, hanem az egész vár is. Csak sötét szemeik villogtak a tejködben, mint a fekete csillagok.

Az udvarról reggelente ellapátolták a havat szorgos szolgák, de a várfal tövében kuporgó falucskát már egészen betemette. Beborította a kunyhókat, az udvarokat, az ólakat, az istállókat, az utcákat, a műhelyeket, a boltokat, az orvost, a péket és a kovácsot, csak a templom tornya látszott ki. A falu népe a hó alatt fúrt alagutakban közlekedett, mint téli mezőn az egerek és a pockok. Hatalmas baglyokról szóló mesékkel ijesztgették egymást, amik emberekre vadásznak hangtalan szárnycsapásokkal.

A szolgák a vár udvarán csak annyi havat hagytak, hogy hóembert építhessenek belőle a gyerekek. A királyné kinézett az ablakán, és sokáig gyönyörködött a hidegtől kicsípett arcú lányok és fiúk játékában. Nevetésük úgy csengett, mint a megpendített jégcsapok.

Ilyenkor büszkén és szeretettel megsimogatta a hasát, ami úgy kerekedett, és domborodott, mint a hóembereké.

A királyné nagy boldogság elé nézett. Gyermeket várt.

Fiúnak is örült volna, egy rosszcsont trónörökösnek, de titokban azt sejtette, hogy kislány lesz. Kertje legszebb rózsaszála. Talán hasonlítani is fog rá. Ugyanolyan szőke hajú és szépségesen szeplősarcú lesz, mint ő, és ugyanúgy szeretni fogja az állatokat.

Hogy gyermeke lány lesz, onnan is gyanította, hogy a feketerigó, akit reggelente a párkányán etetett, egy egészen kis aranygyűrűt hozott neki ajándékba.

Éppen egy kislány ujjára valót.

A királyné a sötét télnél jobban szerette a meleg nyarat, amikor esténként kedvenc rózsalugasában sétálhatott. A korallpiros rózsza volt a kedvence, amit a király hozott neki az egyik utazásáról, de szerette a csipkerózsákat is. Minden virágnak külön nevet adott, és hajnalonta külön-külön üdvözölte őket. A rózsák illatos fejéikkel mélyen meghajoltak előtte.

A rózsalugas télen száraz, élettelen rózsatövekké változott. Az ágakat megülte a hó. Mintha egy jószívű ember megszánta volna a reszkető rózsatöveket, és fehér palástot borított volna vékony vállaikra.

De a rózsák nem csak az udvart díszítették, hanem a várfalat is befutották. Úgy kúsztak fel a kövekre, mintha ezernyi kígyó akarna bemászni az ablakokon.

A királyné két dologra vágyott: hogy magához szoríthassa végre a kislányát, és virágozni lássa a rózsáit. A sors úgy hozta, hogy mindkét vágya egyszerre teljesült.

A különösen kemény és havas tél egy még különösebb hajnalán megszületett a várva várt kisdéd.

A rigónak igaza volt, kislány lett. Mivel hajnalban született, a királyné Aurórának nevezte el.

Az ágyban fekvő királyné keblére vette Aurórárt, és kinézett az ablakon. Igencsak meglepődött, mert vörös rózsabimbók néztek vissza rá, majd kopogtatni kezdtek az ablakon, mintha beengedésre várnának.

– Nyisd ki az ablakot! – kérte a dadát a királyné. – Talán ők is meg szeretnék nézni a kisbabát.

A dada annyira öreg volt, hogy még a királyt is látta pelenkás korában, és sokszor emlegette, milyen nehéz volt leszoktatni a cumizásról. Piros kendő takarta ősz kontyát, és a bőre egészen áttetsző lett az öregségtől, mint a zsírpapír. Citrom és méz illata lengte körbe, akár egy forró teát. Fájt már a dereka, ezért nemigen szeretett felállni:

– Rózsák?! Télen?! – morogta, és kinyitotta az ablakot.

A rózsabimbók bekúsztak a terembe, és megálltak az ágy felett. Néhány pillanatra bólogattak, aztán kinyitották szirmaikat, mintha mosolyognának.

– Tetszik nekik! – sóhajtotta büszkén az anya.

– Elég öreg vagyok már, de ilyen szép teremtést még én sem láttam – könnyezett a dada.

A rózsák selymes szirmai az ágyra peregtek, és teljesen beborították. A királyné és Auróra vörös szíromtakaró alatt pihegtek, és csak az arcuk látszott ki alóla.

Ekkor robogott be az ajtón az újdonsült apa, és kezében egy nagy csokor rózsát tartott:

– Télvíz idején kinyíltak az udvaron a rózsáid! Csoda történt! – mutatott a virágokra a király, aki egy fejjel alacsonyabb volt a királynénál, és a jogarának végén egy rubinból kifaragott katicabogár ült, ugyanis a hétpettyes katicabogár volt a birodalom címere.

– Csendesebben! Megijeszted a gyereket!

A király vázába rakta a rózsákat, és meghatottságtól párás szemmel gyermekére nézett:

– Tényleg csoda történt – suttogta. – Ez a gyermek csodálatos!

– Nézd csak a bőrét! – mutatta meg a királynak a kislány karját, amin egy rózsára emlékeztető folt látszódott.

– Biztosan rózsahimlős! – ijedt meg a király. – Hol az orvos?!

– Semmi baja! De talán jelent valamit.

– Mit? – nézett bambán a király.

– Az életének köze lesz a rózsákhoz.

– Az jó, vagy rossz?

– Nem tudni.

– Minél hamarabb tartsuk meg a keresztelőt. Hatalmas ünnepséget akarok.

– Várjuk meg vele a tavaszt!

A király akkorát bólintott, hogy leesett a fejről a korona, és az ágy alá gurult.

– Megtaláltad? – kérdezte a királyné egy kis idő múlva. A király felkapta a fejét, és beverte az ágyba:

– Mit is keresek?

– A koronádat, szívem!